

гріхів, а далі йде наказ про похорон:

„Я прошу, щоб тіло моє грішне було поховане в костьолі отців Єзуїтів в Острозі; там я, вкупі з мужем моїм, хочу ждати останньої труби воскресення мертвих. Я прошу, щоб мене поховали без усякої пишноти, яка не личить мені, що жила сиротою, майже за життя умерлою. Я укліно прошу, щоб мене несли до костьола отці Єзуїти своїми руками. Я певна, що превелебні отці Єзуїти будуть такі ласкаві, що всі, скільки їх можна буде зібрати за короткий час, зберуться задля подаїя помочі душі моїй — про се я уклінно благаю їх”.

Інших законників, окрім Єзуїтів, вона не велить запрошувати на її погреб, і тут же ставить своїм слугам в особливий обов'язок добре пильнувати, щоб отці Єзуїти, які будуть знаходитись при її тілі, мали „усякі вигоди”, а на дорогу приїзшим Єзуїтам призначає 3000 золотих польських. На відправу мші в день її похорону в 12-ти Волинських кляшторах і для роздачі убогим милостинь було призначено 2,000 золотих. Далі йдуть щедрі жертви Острожським Єзуїтам і на відбудоване та оздобу в Острозі їх колегіуму а і видно з усього, що сей пункт був головним предметом передсмертних думок та турбот Анни-Альоїзи: приступаючи до його, вона благає й закликає своїх наслідників, щоб вони точно виконували її волю, в противнім разі вона викликає гнів Божий на душі і тіла тих, хтоб насмілився учинити хоч малу поруку її останньої волі. На